

Hüseyin Nihal Atsız'ın Eğitim Görüşleri

Huseyin Nihal Atsız's Educational Views

Sümerya GÜNTÜRK *
Doç. Dr. Şakir BERBER **

Öz:

Hüseyin Nihal Atsız, Türkçülük ve Milliyetçilik akımının en önemli temsilcilerinden biridir. 1905 yılında İstanbul'da dünyaya gelen ve 1975 yılında vefat eden Atsız, yetmiş yıllık ömründe Osmanlı devletinin son yıllarına ve cumhuriyet dönemini şahitlik etmiştir. Yaşadığı yılların sosyo-ekonomik yapısının çalkantılı olması onun fikir dünyasının gelişmesine yön vermiştir. Türkçülük ve milliyetçilik akımının önde gelen isimlerinden biridir. Atsız yaşamı boyunca edebi ve akademik olarak birçok eser kaleme almıştır. Yaşamı boyunca sadece bir fikir adamı olarak değil fikirlerini yaşayan biri olarak karşımıza çıkar. Atsız, uzun süre liselerde öğretmenlik yapmıştır. Mesleği dolayısıyla Türk eğitim sistemi hakkında çalışmalar kaleme almıştır. Çalışmada Atsız'ın eğitim görüşlerini etkileyen sosyo- kültürel yapıyı da baz alarak milli eğitim olgusuna bakış açısı incelenmiştir. Çalışmada Atsız'ın Türkçülük anlayışı ile doğrudan bağlantılı ancak modern eğitim anlayışına taban tabana zıt olan eğitim görüşlerini ortaya konmuştur. O'na göre bir toplumun en temel taşlarından birisi gençliktir. Toplumun büyüklerine düşen görev ise gençliğe milli hedefini öğretmektir. Milli hedefi olan, kahraman, nitelikli, fedakâr gençler yetiştirmek amaç olmalıdır. Atsız'a göre; Türk gençliğini yeni harikalar ya-

*Gazi Üniversitesi Eğitim Bilimleri Enstitüsü, Felsefe Grubu Eğitimi Bilim Dalı Doktora Öğrencisi
sumeryagntrk@gmail.com ORCID: 0000-0002-9228-2177

**Gazi Eğitim Fakültesi Felsefe Grubu Eğitimi ABD öğretim üyesi. sberber@gazi.edu.tr
ORCID: 0000-0002-7699-2080

ratabilecek bir kabiliyetle yetiştirmek gerekmektedir. Kahramanlar ancak kahramanlığa inanmış öğretmenlerin telkini ile yetişir bunun için de onlara çok büyük görevler düşmektedir. Atsıza göre kız çocukların eğitimi toplumun eğitimi kadar önemlidir. Türk kızları her şeyden evvel yarın Türk anaları oldukları düşünülerek yetiştirilmelidir. Atsız Türk toplumunun geleceğini Türk gençliğinde görmektedir.

Anahtar sözcükler : Eğitim, Hüseyin Nihal Atsız, Turkculuk, gençlik

Abstract:

Hüseyin Nihal Atsız is one of the most important representatives of Turkism and Nationalism, born in Istanbul in 1905 and passed away in 1975, Atsız has witnessed the last years of the Ottoman state and the Republic period in his seventy year life. The turbulent socio-economic structure of the years he lived led to the development of his intellectual world. He is one of the leading figures of Turkism and nationalism. He has written many literary and academic works during his life. Throughout his life, he appears not only as an intellectual, but as someone who lives his ideas. He worked as a teacher in high schools for a long time. He has written studies about the Turkish education system due to his profession. In this study, the point of view of national education phenomenon is examined based on socio-cultural structure which affects Atsız's educational views. Atsız's views on education which are directly connected with the understanding of Turkism but which are in direct contrast to the modern understanding of education are presented. According to him, one of the most important stones of a society is youth. The aim should be to train hero, qualified, altruistic young people with a national goal. According to him, one of the most important stones of a society is youth. The task of the elders of the society is to teach youth the national goal. According to Atsız; It is necessary to educate Turkish youth with a talent that can create new wonders. The heroes grow only with the suggestion of the teachers who believe in heroism, and therefore, they have great duties. According to Atsız, the education of girls is as important as the education of the society. First of all, Turkish girls should be raised by thinking that they are Turkish mothers tomorrow. He sees the future of Turkish society in Turkish youth.

Key words: education, Huseyin Nihal Atsız, Turkism, youth

Giriş:

Nihal Atsız, 1905 yılında İstanbul'da dünyaya gelmiştir. Babası güverte binbaşısı Nil Bey, annesi Trabzon'un ileri gelen ailelerinden birinin kızı olan Fatma Zehra hanımdır. Atsız'ın **dedesi de bir deniz yarbayıdır. Böylelikle onun hayatı askerlikle iç içe geçmiştir.**

Atsız okul çağına geldiğinde öncelikle Latin harfleriyle eğitim veren bir Fransız okuluna daha sonra da Alman okuluna yazdırılmıştır. Ortaokul hayatına kadar birkaç okul değiştiren Atsız **sınavla ortaokul** sonrası askeri **tıbbiyeye alınmıştır** (Sanlı, 2010:6).

Atsız hem Fransız hem Alman ve hem de Türk asıllı okullarda ve farklı şehirlerde öğrenim görmüştür. Babasının görevi münasebetiyle farklı şehirleri görme imkânı da bulan Atsız'ın fikir dünyasını bu etmenlerin etkilediği öne sürülebilir. Hatta doğduğu yıllar Osmanlı Devleti'nin son dönemleri, buhranları, ikiliklerinin ve Batı etkisinin çok net görüldüğü yıllardır. Şüphesiz bunlar da o yıllarda yaşayan, büyüyen herkesi etkilediği gibi Atsız'ı da etkilemiştir.

Hüseyin Nihal on yedi yaşında iken askeri tıbbiyeye kaydolur. O yıllarda Askeri Tıbbiye de çok önemli eğitim reformlarının olduğu bir kurumdur. Eğitim-öğretim dili Fransızcadır. 1873 yılından sonra ise eğitim dili olarak Türkçe kullanılmaya başlanmıştır. II. Abdülhamit devrinde devletin düştüğü durumdan memnun olmayan kitlenin dili haline gelmiş olan okuldan birçok önemli düşünür çıkmıştır (Berkes, 1984:367).

Atsız'ın tıbbiyede eğitim gördüğü yıllarda komünizm akımı ülkede değer gören bir akım durumunda idi ve Atsız da komünizm ile mücadele halindeydi. Onun tıbbiyede yaşadığı önemli olaylardan biri de Ziya Gökalp'in cenazesinin kaldırıldığı gün yaşanmıştır. Cenazenin kaldırıldığı sırada bir grup milliyetçilik karşıtı öğrenci, Ziya Gökalp aleyhine slogan atmıştır. Slogan atan bu öğrencilere milliyetçi öğrenciler şiddet uygulamıştır. Bu şiddeti uygulayanlar arasında Hüseyin Nihal Atsız'ın da olduğu söylenmektedir. Bu olaydan dolayı okul, Atsız'a kınama cezası vermiştir (Tümtürk, 1956:9-10).

Atsız'ın Askeri Tıbbiye dönemi üç yıl sürmüştür. Kendisinden selam isteyen Arap asıllı bir teğmene selam vermediği için okuldan atılmıştır. Atsız hatıralarında doktorluk mesleğine ilgi duymadığını ancak tıbbiyeli olmanın da kendisi için bir gurur olduğunu ve bu olayı aklından hiç çıkaramadığını belirtir (Sanlı, 2010: 11).

Hüseyin Nihal Atsız bir dönem Fuat Köprülü'nün asistanlığını yapmıştır. Kendisine ait hükümeti ve kişileri eleştiren yazıları nedeni ile asistanlık yılları da uzun sürmeyen Atsız bu görevinden de atılmış Malatya'ya Türkçe öğretmeni olarak tayin olmuştur. Bu dönem içerisinde çeşitli dergiler çıkaran ve yazılar yazan Atsız birçok farklı okulda öğretmenlik görevini icra etmiştir. 1939 yılının haziran ayının sonuna kadar Özel Yüce- Ülkü Lisesinde görev yapan Atsız, 19 Mayıs 1939-7 Nisan 1944 tarihleri arasında yine özel bir lise olan Boğaziçi Lisesinde edebiyat öğretmenliği görevinde bulunmuştur (Kayalı, 2002: 33).

1940'lı yılların başı önemli bir dergi patlamasına sahne olmuştur. Bunda kuşkusuz 30'lu yılların kısmen otoriter havası önemli bir etkidir. Bu durum bir “düşünsel çeşitlenme” olarak ifade edilebilir. Türkçülük fikri de “düşünce çiçeklenmesi” mottosuna uymuş ve Türkçü dergilerin bu dönemde bir hayli fazla miktara ulaşmıştır (Kayalı, 2002: 33).

Atsız, yalnızca bir ülkü adamı değildir çok yönlü bir kişiliktir. O yalnızca bir tarihçi değil, edip, edebiyat araştırmacısı, tarihçi ve yazardır. Ancak bütün bu çok yönlülüğe rağmen bütün çalışma alanlarında Türkçülüğü bir eksen olarak alır. Bu onun araştırma yöntemidir demek de mümkündür. Atsız, İslamiyet'ten önceki Türk tarihi hakkında ki çalışmalarını «Türk Tarihi Üzerinde Toplamalar» adı ile, edebiyat tarihi hakkındaki çalışmaları da «Türk Edebiyatı Tarihi» adıyla yayımlamıştır. Onun bu ilmi faaliyetlerinin en büyük amacı Türkçülüğe hizmet etmektir (Tek, 2002:152-179).

Hüseyin Nihal hayatının son yıllarına kadar Türkçülük davasını savunuş ve yazılarıyla, konferanslarıyla ve dersleri ile anlatmaya çalışmıştır. Onun yaşadığı dönemde özellikle 40'lı yıllarda komünizmin yükseldiği dönemde milliyetçi tavır ile Atsız bir kale durumunda olmuştur. 1975 yılında kardeşi Necdet Sancar'ın ölümü Atsız'ı derinden sarsar. 10 Aralık 1975 yılında evinde kalp krizi geçirir ve ertesi gün vefat eder

Hüseyin Nihal Atsız'ın Türkçülük Anlayışı

Hüseyin Nihal Atsız, Ziya Gökalp'ten sonra Türkçülük akımının en güçlü savunucusu konumundadır. Gerek çıkardığı dergiler gerek bu dergilerde yazdığı yazılar gerekse de verdiği ders ve konferanslarda merkezine Türkçülüğü koyarak diğer konuları da bu ekseninde değerlendirmiştir.

Türkçülük, Türk milliyetçiliğin ismidir. Kelimenin sonuna getirilen ek ise aitlik, taraftarlık ve sevgiyi ifade eder. Başka milletlerin sevgisi ya da taraftarlığı Türkçü kelimesi ile ifade edilemez. Bu ekin nitelediği “mensubiyet” duygusunu ön plana çıkardığı görülmektedir. Zaten başka milletlerin Türk sevgisi gerçek bir sevgi değil çıkarları gereğidir (Atsız, 2015: 11). Atsız'a göre Türkçülük bir ülküdür. Ülkü ise bir milletin hedefi, varmak istediği son amaçtır.

Atsız'a (2015, 112) göre Türkçülük, Türk ulusunun Türk ilinde kayıtsız şartsız hâkimiyeti ve istiklalidir. Türklüğün bütün yönleriyle bütün milletlerden ileri ve üstün olmasıdır. Türkçülük ülküsünün temelde dört kaynağı vardır bunların ilki, Türk milletinin hafızasında yüzyıllardır yaşayan milliyetçilik duygusudur. İkinci kaynak Tanzimat aydınlarının hareketidir. Üçüncü kaynak devletin içerisinde bulunan yabancı unsurların ihanetidir. Dördüncü kaynak ise devletin bu yabancılardan ötürü teyakkuz halinde bulunmasıdır.

Ona göre ırkçılık ise, Türkçüler için vazgeçilmez bir unsurdur. Ancak ona göre bu ırkçılık bir kan meselesi değildir. Mutlaka her ırk başka bir ırka karışmıştır.

Doğa melezliği her zaman tavsiye eder. Bu melezlik süreklilik arz ederse sıkıntılı bir durum olur. Ona göre ırkçılık Türk şuurunda olmak ve kendini başka bir millete ait hissetmemektir. Atsız'ın ırkçılığı mistik manevi bir ırkçılık modelidir (Tümtürk, 1956: 37).

Atsız'a göre faşizmin unsurları arasında “milli ülkü”, “milli gurur”, “gelenek” ve “din” vardır. Komünizm dünyanın hiçbir yerinde çoğunluğun oyuyla iktidar mevkiine geçememişken, faşizm yalnızca Almanya'da çokluğun oyuyla iş başına geçmiştir. Milli ülkü ve milli gururla yoğrulan ve geçmişteki hakları arayan faşizm savaşmak zorundadır. Hayatta esas gerçeğin savaş olduğunu iddia etmesi Atsız nazarında biyolojik bakımdan doğrudur (Atsız, 1974: 53).

Atsız'a göre Türkçülük, ırkçılık ve faşizm birbiri ile paralel düşünce yapılarıdır. İrkçılığı faşizm, faşizmi ırkçılık ve bu ikisini de Türkçülük destekler. Atsız bu iki düşünce yapısını da milli duygularla tavır alır ve ülküsüne ulaşmakta bir araç olarak görür. Onun kendi deyimi ile siyasi içtimai mezhebi Türkçülüktür.

Hüseyin Nihal Atsız'ın Türk Gençliği Tasavvuru

Atsız(2015, 142)'a göre manevi yönlerden ileri olsak da maddi yönlerden geride olduğumuz açıktır. Bundan dolayı milletler arasındaki savaşta sadece manevi gücümüze ve ahlakımıza güvenebiliriz. Bunun için de ahlaki yüksek bir gençlik yaratmak gerekliliği elzemdir. Türk gençliğini yeni harikalar yaratabilecek bir kabiliyetle yetiştirmek gerekmektedir. Şu bir gerçektir Türk gençliği yeniden bir Sakarya bir Çanakkale yaratabilir. Fakat içinde olduğumuz çağ bizden Çanakkale'den Sakarya'dan çok daha fazlasını istiyor artık manevi güce kattığımız maddi güç ile ilerlemek gerekmektedir.

Kahramanlık eğitimi beşikten başlar ölene kadar sürer. Evde çocuklara anlatılan kahramanların hikâyesi belli bir nebze kadar bu terbiyeyi verebilir. Bu elbette yeterli değildir ama yine de bununla bir süre yetinmek gerekir. Fakat ilkokulda, lisede, ortaokulda bunlar yetmeyecektir. Kahraman yetiştirmek için bir kıvılda- ma olmalıdır. Kahramanlar ancak kahramanlığa inanmış öğretmenlerin telkini ile yetişir bunun için de onlara çok büyük görevler düşmektedir. Çünkü gençlik onların elinde ki bir hamurdur. Bu hamura şekline verecek olan da bu milletin öğretmenleri olmak zorundadır (Atsız, 2015:143).

Türk kızları her şeyden evvel yarın Türk anaları oldukları düşünülerek yetiştirilmelidir. Dünyadaki muhtelif milletler arasında Türkler, kadına gerçek değerini veren ve istisnalar hariç bugün hala aynı değeri vermekte olan belli başlı milletlerden biridir. Eski Yunanlılar, Romalılar, Araplar, İranlılar ve Hintliler kadını kötü bir yaratık olarak görüyor ve ona esir muamelesi yapıyorlardı. Türklerde ise saygı görüyor, fakat her işte erkekle eşit tutulmuyordu. Zaten fizyolojik ayrılıklar erkekle kadının tamamı ile eşit tutulmasına imkân vermemektedir (Atsız, 2015:150).

Atsız, Türkiye'de kadının algılanışı ile ilgili bir yaklaşım sorunu olduğunu şu

şekilde ifade etmektedir. Bugün memlekette kadına karşı yanlış bir hava esiyor: ya onun hukuku hiç tanınmıyor veya da feminizm etkisi altında ona fevkalade itibar ediliyor, adeta ayrıcalıklı bir sınıf muamelesi gösteriliyor. Bunların ikisi de yanlıştır, bunların ikisi de kadını manevi sükûta götürür. Birincisinin neticesinde kadın esarete, ikincisinin neticesinde de köleliğe düşer. Yalnız süs ve lüks düşünen, kadınlık vazifesini unutan kadın, kadına hakkı olmadan verilen fazla ve büyük değerlerin sonucudur (Atsız, 2015:150).

Türk kızları, çok eski zamanlarda ki Türk kızları gibi fazilet mümessili olarak yetiştirilmelidir. Soğukkanlı, vakur, sade, güçlü ve vazifeşinas olmalıdır. Yalnız süs peşinde koşan bir kız, analık ve yurt duygularından uzaklaşmış kendini beğenilmeye adanmış, içi boş bir canlıdır. Bu vatanın iyi raks eden, şu kadar elbisesi olan, makyaj yapan hatta kusursuz pasta yapan kızlara değil; “*Bu vatana şerefli oğullar ve faziletli kızlar yetiştirmek en büyük borcumdur*” diyen kızlara ihtiyacı vardır (Atsız, 2015:150-151).

Türk gençliğine geniş ve büyük mefkûresini gösterdiğimiz zaman artık yabancı kültürlerin etkisi kalmayacaktır. Mefkûreci bir gençliğe ahlaksızlık sahneleri, te-reddütlü bir edebiyat o kadar etki etmez. O zaman bunlar da gönüllü ya da gönül-süz Türk gençliğinin istediği gibi olmaya mecbur kalacaktır (Atsız, 2015:134).

Bu seciyeyi kız çocuklarımıza şu an için ancak okullarda verebileceğimiz. Fakat bunun için de kız çocuklarımız karşılarında buna örnek olabilecek kadın öğretmenler görmelidir. Gösteriş meraklısı ve züppe kadın öğretmenlerden ders alan kız öğrencilere sadeliğin faziletinden bahsetmek biraz gülünç olacaktır (Atsız, 2015:151).

Hüseyin Nihal Atsız'ın Eğitim Görüşleri

Atsız(2015, 132)'a göre, eğitim bir milletin geleceğini belirleyen en önemli unsurlardan biridir. Milletleri yücelten ve yükselten şey eğitim ile meydana gelir. Milletleri yükselten şey milli hedeftir. Milli mefkûresi olmayan milletler gerilemeye ve hiç değilse yerinde saymaya mahkûmdur. Milli amacı olmayan milletler uygarlık sahasında yükselmiş olsalar da başka milletlerin gölgesinde kalmaktan kurtulamazlar. Milli mefkûre her zaman milletin büyükleri tarafından ilke haline getirilmiş olmaz. Mefkûrenin, mefkûre olarak o milletin beyninde ve gönlünde yaşaması yeterlidir. Geniş eğitim, büyük sanayi ve güçlü ordu en önemli unsurlardır. Bunlar bir mefkûre değil, bunlar milli mefkûrenin aletleridir. Milli mefkûreye bunlar sayesinde varılır. Ülkede her zaman milli mefkûreden, bunun aletlerinden bahsedilir ancak gençlere senin tarihten beri gelen mefkûren şudur demek gerekir. Hâlbuki gençlik çağları, insanların mefkûreye en susamış olduğu zamanlardır. Bazı gençlerimizi boş vermişliğe, komünizme ve ona buna sevk eden etken bir mefkûreye sarılmak ihtiyacıdır. Eski Türkler: kanun kötü de olsa kanunsuzluktan yeğdir derlerdi. Bugünkü gençlerimizde mefkûre kötü bile olsa mefkûresizlikten iyidir deyip doğru olmayan, kültüre, milli benliğe uymayan mefkûrelere sarılmaya ihtiyaç duymaktadırlar (Atsız, 2015: 134).

Hüseyin Nihal'in eğitime dair görüşlerini maddeler halinde incelemek mümkündür.

İlkokullarda dâhil olmak üzere bütün eğitim kurumlarından karma eğitim sistemi kaldırılmalıdır. Küçük yaşlardaki öğrencilerin kızların içinde çok fazla kalmaktan erkeklik ruhlarını kaybetme ihtimalleri mevcuttur. Ayrıca belli bir başıboşluk da bu öğrencilerde göze çarpar.

İlkokulların programları üzerinde daha fazla durulmalı ve geliştirilmelidir. Her yıl biraz daha artırmak kaydıyla Türk tarihi ve Türk dilbilgisi dersleri gösterilmelidir.

Öğrencilere gösterilen sınırsız özgürlük hemen kaldırılmalıdır. Öğrenciye disiplinin var olduğu çok küçük yaşlardan itibaren öğretilmelidir.

Ceza sistemi bütün şiddeti ile tekrar okullara girmelidir. Uygun olmayan aile ortamında yetişen çocuklar olumlu ya da olumsuz her davranıştan sonra ceza ya da ödül sistemi ile karşılık görmelidir. Türk çocuğunun milli benliğini koruyarak bozulmasının önüne geçilmelidir.

Ahlaklı, iyi nitelikli çocukların ahlaki gelişimini bozabilecek çocuklar hemen okuldan uzaklaştırılmalıdır. Bir öğrenciyi kazanmak adına kırk öğrenciye kötü örnek olmanın önüne geçilmelidir.

Tüm dersler, ödevler, etkinlikler Türk çocuğuna fedakârlık ve kahramanlık aşılacak nitelikte olmalıdır.

Ortaokullara askerlik dersi konulmalıdır ve bu dersler uygulamalı olmalıdır. Öğrenci okul üniforması giymeye mecbur edilmelidir. Askeri kurallara ve cezalara tabi olmalıdır. Okula devam eden öğrenciden yazılı olarak bu kurallara uyacağına dair söz alınmalıdır. Söz ve sorumluluğun nasıl önemli meseleler olduğu kendisine anlatılmalıdır. Kurallara uygun davranmayanlar okuldan men edilmelidir.

Bir kadın öğretmen erkek öğrenciye ders vermemelidir. Bütün öğretmenler sade ve özgün giyim tarzları ile öğrencilere örnek olmalıdır. Türk kültürüne ve kimliğine aykırı bir tarzı olan hoca meslekten derhal atılmalıdır. (Atsız, 2015, 146).

Dil bilgisi, Türk tarihi, Türk coğrafyası gibi dersler her sınıfta biraz daha genişletilerek gösterilmelidir. Bu derslerin öğrenilip öğrenilmediğine dair öğrenciye geri dönüt testleri uygulanmalıdır.

Ortaokulda milli sporlar ders olarak okutulmalıdır. Kılıç, güreş, cirit gibi eskiden beri geleneklerimizde olan sporlar ön planda tutulmalıdır. Yüzücülük gibi savaşta kullanılabilecek olan dersler de öğrenciye gösterilmelidir. Askerlik ve spor dersleri müfredatta ki en önemli dersler haline getirilmelidir. Bu derslerden ayrı ayrı notlar verilmelidir. Öğrenciye gerçek bir askerlik dersi verilmelidir.

Hiçbir faydası olmayan emek ve zaman israfından başka işe yaramayan yabancı dil dersleri kaldırılmalıdır. Bu derslerin yerine de spor ve askerlik dersleri konulmalıdır.

Lise yıllarının başlarından itibaren edebiyat, fen gibi derslerde başarılı olan öğrencilerin önleri açılmalıdır.

Dil bilgisi ve vatandaşlık dersleri lisenin her aşamasında okutulmalı ve öğrencinin kendi dilinin inceliklerinin öğrenilmesi sağlanmalıdır.

Askerlik ve spor dersleri liselerde daha da artarak devam etmelidir. Öğrenciler toplu bir halde ve gerçek silahlarla atış talimleri yapmalıdır. Yaralanan öğrenciler muhakkak olacaktır. Ancak bu çok da mühim değildir bu şekilde öğrenci hayatı daha da ciddiye alır (Atsız, 2015: 147).

Öğrencinin özellikle lise ve ortaokul yıllarında gösterdiği ahlaki herhangi bir zaaf ya da kural ihlalinin karşılığı okuldan atılmak olmalıdır. Ayrıca bu suçlardan atılan öğrenciler başka bir okula da alınmamalıdır.

Öğrencileri her zaman için başarılı, otoriter öğretmenler idare etmeli ve örnek olmalıdır. Okullar neredeyse bir kışla haline gelmelidir ve liselerin müdürleri yüksek rütbeli subaylar olmalıdır.

Okullar arasında futbol ya da voleybol gibi müsabakalar değil milli sporlarımız olan okçuluk atıcılık gibi yarışlar olmalıdır. Okçuluk, kılıç kullanma gibi sporlar tekrar yapılandırılıp okullarda eğitim olarak verilmelidir. Bütün okul kitapları vazifeşinas öğretmenlere yazdırılmalıdır. Ancak bu kitaplar milli ve askeri bir ruh ile yazılmalıdır.

Liselerin fen sınıflarında uygulamalı dersler arttırılmalıdır. Öğrencinin vatan için yaratıcılık yeteneği daha bu sıralarda ortaya çıkarılmalıdır.

Askerlik ve spor derslerinde başarı gösteren öğrencilere eski Türk geleneklerinde olduğu gibi “alplık” ve “batırlık” unvanları verilmelidir. Bilgide başarı gösterenler için “bilgelik” ve “danışmanlık” unvanları da her öğrencinin hakkı gözetilerek verilmelidir. Nasıl ki sıkı ve sert bir ödül sistemi var ise büyük ödüller de olmalıdır (Atsız, 2015:148).

Sonuç:

Hüseyin Nihal Atsız, Osmanlı devletinin son dönemleri ile cumhuriyetin başları ve olgunlaşma dönemlerinde yaşamış bir yazardır. Türkçülük akımının en önemli temsilcilerinden olan Atsız'ın edebi, tarihi ve eğitimci olmak üzere çok yönü vardır. Edebi ve tarihi yönlerinden ziyade pek bilinmeyen eğitimi yönünde de Türkçü ve milliyetçi düşünce tarzının izleri görülür.

Eğitimi askerlik gibi gören, askerlikte uygulanan uygulamaların uyarlanarak eğitimde de uygulanmasını isteyen görüşleri vardır. Öte yandan eğitimin milli manevi boyutunu çok ileri taşıyarak öğrencinin vatanperver bir birey olmasını savunur. Kadına her alanda değer vermesine rağmen, karma eğitime karşı bir duruş sergiler ve kız erkek ayrı okutulmasını savunur. Eğitim yolu ile millet sevgisi olan, disiplinli, ahlaklı, ülküsü olan gençler yetiştirilmesi görüşündedir Atsız'ın bu görüşleri modern eğitim anlayışında kabul görmeyen bir anlayıştır. Bütün fikri yapısının temellerini oluşturduğu gibi eğitim alanındaki görüşlerinin temelini de Türkçülük ve milliyetçilik fikirleri oluşturur.

Kaynakça:

ATSIZ, Hüseyin, Nihal, (1932), “*Bize Bir Gençlik Lazım*”, *Atsız Mecmua*, II(12): 178-182

ATSIZ, Hüseyin, Nihal, (1967), “*Konuşmalar III*”, *Ötüken*, X(43): 125-134

ATSIZ, Hüseyin, Nihal, (1974), “*Faşist*”, *Ötüken*, III(4): 89-96.

ATSIZ, Hüseyin, Nihal, (2015), *Türk Ülküsü*, İstanbul: Ötüken.

ATSIZ, Hüseyin, Nihal, (2015), *Tarih, Kültür ve Kahramanlar*, İstanbul: Ötüken.

BERKES, Niyazi, (2005), *Unutulan Yıllar*, İstanbul: İletişim.

Kayalı, Kurtuluş, (2002), *Türk Düşünce Dünyasının Bunalımı*. İstanbul: İletişim.

SANLI, Ferit .Salim. (2010). Türkçülük Akımında Din Olgusu Üzerine Aykırı Bir Yaklaşım: Hüseyin Nihal Atsız ve Fikirleri. Yüksek Lisans Tezi, Ankara Üniversitesi, Türk İnkılap Tarihi Enstitüsü, Ankara.

TÜMTÜRK, İbrahim, (1956), *Atsız Hakkında Birkaç Söz*. İstanbul: Burhan.

TEK, Hayati, (2002), *Nihal Atsız*, Ankara: Alternatif.

Extended Abstract:

Hüseyin Nihal Atsız was born in Istanbul in 1905 and is the son of a soldier father and a mother of military origin. During primary school, many schools changed for various reasons. He attended German, French and Turkish schools. After secondary school education, he enrolled in military medicine by examination. The influence of this school on the formation of the idea structure is very large. Ziya Gökalp's understanding of Turkism was very impressed. Because of the early death of Ziya Gökalp, he became the most important representative of the Turkism movement. Again, he did not salute an Arab soldier because of these ideas. He was expelled from school for his salute. After his expulsion, he worked as an assistant at the university. During his assistantship, he was dismissed from his national and critical writings. After this period, he earned a living by teaching at various schools. During this period, the magazine focused more on publishing and writing articles. The horse has not resisted the difficulties it faced and continued its dissident writings. Because of his defense of Turkism, his trial especially in 1940s made him more popular in this field. After these cases, he trained many students. He pioneered this issue with his writings and lessons. As a teacher and an influential orator, he encouraged young people to become nationalists.

Education is one of the most important factors that determine the future of a nation. What glorifies and elevates nations occurs through education. What raises nations is the Nations without national dignity are condemned to decline and at least to be counted. national goal.

Even though nations without a national aim have risen in the field of civilization, they cannot escape being overshadowed by other nations. Even though nations without a national aim have risen in the field of civilization, they cannot escape being overshadowed by Mefkuren, as the mefkure of the brain and hearts of that nation is enough to live other nations. National mefkure will not always be made a principle by the elders of the nation. According to Atsız, it is necessary to train a youth before training. It is necessary to educate Turkish youth with a talent that can create new wonders.

Turkish youth can create a Sakarya and a *Çanakkale* again. But the era we are in requires us to do much more than *Çanakkale* and Sakarya, and now we have to advance with the material power we add to the spiritual power. The heroes grow only with the suggestion of the teachers who believe in heroism, and therefore, they have great duties. Because youth is a dough in their hands. Teachers of this nation must give the shape of this dough.

According to Atsız, the education of girls is as important as the education of the society. First of all, Turkish girls should be raised by thinking that they are Turkish mothers tomorrow. Among the various nations of the world, Turks are one of the major nations that give women their true value and still give the same value with the exception of today. The ancient Greeks, Romans, Arabs, Persians and Indians regarded the woman as an evil creature and treated her as a prisoner. The Turks are

respected, but not equal to men in every job. In fact, physiological differences do not allow equal equality between men and women. Turkish girls should be raised as virtue representatives like Turkish girls in very old times. It should be cold-blooded, solemn, simple, powerful and duty-free. A girl who pursues an ornament alone is a hollow creature devoted to self-esteem, distanced from maternity and homeland feelings. This homeland doesn't need girls who rakes well, dresses up, makes makeup or even makes perfect cake. We can only give this morality to our girls in schools for now. But for this, our girls should see women teachers who can set an example. It would be a bit ridiculous to talk about the merits of simplicity to female students who take lessons from pretentious and dandy female teachers.

The mixed education system should be abolished from all educational institutions, including in primary schools. Younger students are likely to lose their masculinity from staying too long in girls. There is also a certain strayness in these students. The programs of primary schools should be further emphasized and developed. Turkish history and Turkish grammar courses should be shown each year. The unlimited freedom shown to students should be removed immediately. Students should be taught from a very early age when there is discipline. The penal system must re-enter the schools with all its violence. Children who are raised in an unsuitable family environment should be rewarded with a penalty or reward system after each positive or negative behavior.

The protection of the Turkish child's national identity should be prevented. Children who may disrupt the moral development of moral, well-qualified children should be removed from school immediately. In order to gain one student, being a bad example for forty students should be avoided. All lessons, assignments, activities should be of a quality to meet the sacrifice and heroism of the Turkish child. Military courses should be put into secondary schools and these courses should be practical. The student should be obliged to wear a school uniform. It must be subject to military rules and penalties. Students who attend school should be promised in writing that they will comply with these rules. He should be told how important matters are word and responsibility.

Those who do not comply with the rules should be banned from school. It is possible to see the effect of Turkism movement in education. History education should be provided in schools to strengthen national unity. It was against mixed education. According to him, girls and boys should be taught in separate classes. Female teachers and male teachers should be exemplary to the students. Attendance and exemplary teachers with dress style, speaking style should attend the classes. Military and sports lessons should be given to the students. Horse sports such as javelin and horse riding should be preferred to football and volleyball. Foreign language education should definitely be abolished. Abstract Turkish students should be taught to the finest detail. It should be avoided from the cinemas, music and magazines that disrupt morality, and there should be no time for vacancies. According to him, education is a tool for educating nationalist youth in every sense. In addition, successful students in science should be supported.